

OLÁH SÁNDOR

(1934–2013)

A soha meg nem ismételhető búcsúzás torokszorító érzésével emlékezünk Sándorra, „Sandrira” és a gyászjelentés mottóját kölcsönözve idézzük Ágoston Hippói püspök gondolatát:

„Hálát adunk Istennek, hogy a miénk voltál.
És az is maradsz.
Mert aki él szeretettei szívében, az nem hal meg,
Csak távol van...”

Köszönjük, hogy Vele résztvevői lehettünk az iskolában töltött évek közös élményeinek. Együtt voltunk jók, csintalanok, együtt nőttünk fel és érettségiztünk 1953-ban. Érettségit követően a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Történelem szakán tanult tovább négy esztendeig.

Sanyi a kétkezi gyakorlati munkára alkalmatlannak, „tehetségtelennek” tartotta magát.

„Kárpótlásul olyan látásmódot (szemüveget) adott a Teremtő, amivel az embereket, eseményeket nem az 'elvárt' módon látom... Hamar észreveszem a logikai bukfeneket, a dolgok rózsaszín, derűs oldalát. Ez a HUMOR adománya. Megmosolyogtatja az embert – legalábbis engem. A mosoly kellemes jóleső bizsergést varázsol a szívbe.

Szerencsés vagyok, mert így éltem le az életemet, tehetségtelenül... egy kegyből kapott szemüveggel.” (1)

Mi sikeres életének lehetünk tanúi, mert amikor 1956. december 6-án 300 forinttal a zsebében elhagyta Magyarországot, attól kezdve a változó körülményekhez alkalmazkodva valósította meg álmait: Angliába távozott. (2)

Tanúi voltunk, hogy Londonban Ford ösztöndíjjal befejezte a tanulmányait, hogy megnősült, hogy leánygyermekük született, hogy két alkalommal egy-egy évet Szabadkán, feleségének szülővárosában töltöttek... közel Magyarországhoz. Vele örvendeztünk, amikor 18 év londoni tartózkodás után Clocherterben vettek házat és Berekfürdőre költözésükig itt éltek.

Megélhetésüket a vevők igényeit és álmait szolgáló üzletük alapozta meg és hosszú távon biztosította. Emellett régi fizetőeszközök: pénzermék és papírpénzek adásvételével foglalkozott. A Magyarországi Éremgyűjtők Egyesületében Huny Zoltán, Szolnokon élő iskolatársával tartott fenn gyümölcsöző kapcsolatot.

Egykori Iskolájához hű maradt: ápolta az ismertséget egykori osztálytársaival, az Öregdiákokkal.

2001-ben – feleségének betegségét gyógyítani akarván – Berekfürdőn vesz házat, hazatelepül. Bízik abban, hogy a klíma és a környezetváltozás elősegíti a gyógyulást. 2005-ben meghal a felesége.

Sokáig dédelgetett álmát ezután valósítja meg: Távol-keletre utazik. Itt, – mint egyik elbeszélésében írja – Béla történetében látja visszaköszönni a „tehetségtelenségének” kárpótlásául kapott készséget: a mosoly csodás hatását a mindennapi élet bajaira.

„A mosoly, maradt az emberek szívében, szemében és az ajkakon. Ezzel vigasztalják a búsulót, a beteget, az elesettet. Boldogságot varázsolnak egymás szívébe. Azóta is ezzel az ingyen adható, érdek nélküli szeretet jelével ajándékozzák mag egymást, a nap minden órájában, amikor találkoznak.” (3)

Kun önérzetét simogatja, hogy ott mindenki „kun”-nak szólítja egymást.

Eljut Samosir szigetére, ahová a batakok leszármazottai mindig vágnak vissza. Óriási vulkán kráterében a Toba tó, 1400 négyzetkilométer vízfelülettel, 550 méteres vízmélységével maga az édeni csoda: páradús levegő, csendes sötét víztömeg, síri csend...

Itt találja meg második feleségét, 2008-ban összeházasodnak. Életük Samosir sziget és Berekfürdő szépségei között telik, mint írja: „Berekfürdő az én igazi otthonom, ahová húz őseim vigyázó szelleme...” (4)

A Sors külön adománya számunkra, hogy gazdagabbak lettünk kalandos életének emlékeivel, amiket Rózsika – egykori iskolatárs – biztatására foglal írásba, nyomattat ki és ad közkézre életének utolsó éveiben, itt, Berekfürdőn. (5)

A türelemmel viselt súlyos betegség jelentkező fájdalmairól – utóbb gyötrelmeiről – e könyvek írásával próbálta elterelni a figyelmét.

Ezek a kis könyveibe összefoglalt írások eszközül szolgálnak számunkra, hogy távozása után is köztünk élőnek érezzük, tudjuk Őt, sajátos humorával, látásmódjával.

Ez az egyszerű, közvetlen hang ami – stílusából sugárzik – ami megdobogtatja a szívünket, valahányszor egy-egy írását elolvassuk.

„Mert aki él szeretetei szívében,
az nem hal meg,
csak távol van...”

Emlékét szeretettel őrizzük, az Iskolatársak, az Öregdiákok.

Nyugodjon békében.

2013. április 26.

A felhasznált idézetek forrásai:

(1) Az elveszett kunok hercege	6-7. oldal
(2) U. az	112. oldal
(3) Hazamegyek	15. oldal
(4) U. az	7. oldal
(5) Az elveszett kunok hercege
(Köszönetnyilvánítás)	4. oldal

*“Hálát adunk Istennek, hogy miénk voltál.
Mert aki szeretetei szívében él, az nem hal meg,
csak távol van...”*

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy szeretett
férjem, édesapám, testvérem, nagybátyánk,
unokatestvérünk és barátunk

Oláh Sándor

Életének 79., házasságának 5. évében
2013. április 11-én
türelemmel viselt súlyos betegségben elhunyt.
Szeretett halottunk földi hamvait
2013. április 28-án 12 órakor
a Református egyház szertartása szerint
a Berekfürdői temető ravatalozójából
helyezzük örök nyugalomra.

“Csak az hal meg, akit elfelednek!”

A gyászoló család